

‘Alles is anders dan voor de borstkanker’, zegt Désirée Hairwassers. ‘Maar het is goed zo.’ Na een jaar van behandelingen ging Désirée gelijk weer aan de slag. ‘Ik werkte keihard, rende ruim twee jaar lang mezelf voorbij. Totdat het echt niet meer ging...’ Tekst: Esther Smid ~ Foto's: Suzanne Blanchard

Beter dan dit wordt het niet

Désirée Hairwassers (45) kreeg in 2007 op 36-jarige leeftijd de diagnose borstkanker. Haar dochter was pas tweeënhalf jaar oud. ‘Mijn overlevingskans na vijf jaar was 25 procent. Ik ben rationeel en dacht dat ik het misschien niet zou halen.’ Désirée, van huis uit gezondheidswetenschapper, werkte fulltime als artsbezoeker oncologie voor een farmaceutisch bedrijf. Tijdens haar behandelingen stopte ze met werken. ‘Het voelde voor mij heel raar om met mijn opgeblazen, kale chemokop oncologen te bezoeken.’

Angst bezweren

Tijdens en na haar behandelingen las Désirée blogs van jonge vrouwen met uitgezaaide borstkanker. ‘Ik ontmoette borstkankerpatiënten, en later ook hun weduwnaars en wezen. Ik wilde van dichtbij zien hoe die mensen verder gaan. Dat had ik nodig om mijn eigen angst te bezweren. Ik was niet bang dat ik mijn dochter niet zou zien opgroeien, maar dat zij zonder mij zou moeten opgroeien. Maar hoe rot hun situatie ook is, mensen weten er iedere keer weer een draai aan te geven. Het was troostrijk te beseffen dat ook mijn man en kind het zonder mij zouden redden.’

Aan de slag

Een week na haar laatste bestraling ging Désirée weer aan het werk. ‘Ik voelde de dood in mijn nek hijgen en dacht: stel dat ik binnen vijf jaar uitzaaiingen krijg, dan

is dit mijn beste periode. Ik moet dus nu voluit leven!’ Désirée was kostwinner; haar man is muzikant en had geen vast inkomen. ‘Mijn belangrijkste motivatie om zo hard te werken was dat, mocht ik doodgaan, ik mijn man en dochter met zoveel mogelijk middelen wilde achterlaten.’

‘Ik leefde op adrenaline en herkende vermoeidheid niet’

DÉSIRÉE

Désirée sliep slecht door overgangsklachten en dat werd alleen maar erger doordat ze zo druk was in haar hoofd. ‘Ik moest door, door, door. Vanwege mijn slaaptkort voelde ik me speedy. Ik leefde op adrenaline en herkende het gevoel van vermoeidheid niet. Ook werd ik onhebbelijk en chagrijnig. Ik was onverantwoord bezig, maar er was geen houden aan. Niemand had mij op dat moment kunnen stoppen.’

Schaamte

Toen Désirée drie jaar verder was, voelde dat als een mijlpaal. ‘Ik besepte dat ik misschien wel 90 kon worden. Dat had een fijn gevoel moeten geven, maar het

>>

beangstigende mij. Nog vijftig jaar zo doorgaan? Dat kon ik eigenlijk niet, maar het lukte ook niet om mezelf af te remmen. Toen ik me ging oriënteren op een borst-reconstructie dacht ik: dan hoef ik in elk geval zes weken niet te werken.'

Ze durft het bijna niet te vertellen, maar Désirée heeft toen zelfs wel eens gezegd dat ze liever uitzaaiingen zou krijgen. 'Dan hoefde ik tenminste niet meer zo lang... Ik had natuurlijk geen actieve doodswens en wil ook helemaal geen uitzaaiingen; ik ben blij dat ik leef! Het was een pure noodkreet.'

Hulp inschakelen

Tijdens het herstel van de borstreconstructie kreeg haar zusje de diagnose borstkanker. 'Zo heftig en oneerlijk! Ik vond het erger dan toen ik zelf ziek werd. Ik was zo moe en zo kapot van alles; ik kon niet meer. Ik heb hulp gezocht bij het Helen Dowling Instituut. Een grote drempel voor mij, maar ik wist dat het anders niet goed zou komen. Mijn psycholoog zei dat ik van overleven weer terug moest naar leven. Die overstap was moeilijk. Ik moest fysiek afkicken van de adrenaline. Ik kreeg als huiswerk om tien minuten gewoon op de bank te zitten met een kop koffie. Dat kon ik dus niet. Langzaam leerde ik luisteren naar mijn lichaam. Nog steeds heb ik de neiging om weer als een dolle te gaan rennen; grenzen bewaken is niet mijn ding. Maar ik heb het nu wel eerder door dan vroeger.'

Désirée is niet meer gaan werken en werd volledig afgekeurd. 'De druk van een werkgever kan ik gewoon niet meer aan. Ik werk nu af en toe als zzp'er.'

Nieuwe balans

'Ik heb geleerd om me af te vragen: hoe gaat het nou eigenlijk met mij? Ik kies bewuster voor dingen waar ik blij van word en energie van krijg. Ik beseft dat ik niet hoeft te haasten; het maakt niks uit of je de was nu ophangt of over tien minuten. Ik heb samen met mijn gezin een nieuwe balans gevonden; mijn man is gitaarles gaan geven, waardoor er een betere verdeling is van taken en verantwoordelijkheden. De druk van werk is weggefallen en dingen die ik niet kan, zoals 's avonds afspreken, doe ik ook niet meer. Ik ben meer in evenwicht.'

Borstkankeractivist

Désirée heeft haar hart verloren aan de borstkankerwereld. Ze blogt, tweet, schrijft columns en is op vrijwillige basis actief voor BVN en Pink Ribbon. Met lotgenoten zette ze www.borstkankervragen.nl op. 'Het geeft enorme voldoening wanneer iemand door onze informatie meer grip krijgt op het behandeltraject. Daarnaast willen we graag vanuit patiëntperspectief dingen veranderen. Wij hebben iets te vertellen dat andere par-



Désirée heeft haar hart verloren aan de borstkankerwereld. Ze blogt, tweet en schrijft columns.

tijen niet kunnen vertellen. Patiënten moeten hun rol pakken!'

Gelukkiger

'Ik ben nergens meer bang voor. Het leven is hoe dan ook honderd procent dodelijk. Als je gaat piekeren over alles wat kan gebeuren, heb je zeker weten een rotleven. Angst brengt je nergens, het kost alleen maar energie. Ik ben eigenlijk veel gelukkiger dan voor de borstkanker; ik leef nu dicht bij mezelf. Het is goed zo, beter dan dit wordt het niet.' ●

Het motto van Désirée

Leef dicht bij jezelf, luister naar jezelf. Laat je niet leiden door verwachtingen van alles en iedereen.

Haar raad:

Zoek op tijd hulp bij je verwerkingsproces.

En het ritueel

Haha, ik heb geen rituelen; daar ben ik te opgefokt voor.